

PARTIZÁNOK

1941-ben, Bácska visszaszerzése után, a helyi szerbek és a (Trianoni békediktátum tiltó rendelkezései ellenére behozott) telepések (dobrovójácok), a titoista partizánok és a királyi csetnikek kezdték a gyilkolást. Régi joggyakorlatnak megfelelően, az vállalja a teljes felelőséget, aki az ilyen hadviselést elkezd. De! A győztest senki sem fogja felelőségre vonni, csak a vesztest.

Ukrajna és a vietnami háború óta, elsőkézből tudjuk, hogyan szervezik a partizánokat, ahol a jó búvóhelyeket kínáló terep ezt lehetővé teszi.

A partizánok szervezését néhány kemény, gyilkolásra és kegyetlenségre hajlamos helyi származású, jól képzett katona kezdi. Éjjel besurrannak a faluba, felkeltenek néhány kiszemelt férfit és közlik velük, hogy attól kezdve a partizán hadsereg tagjai. A feladatokat pedig jobb, ha gondolkodás nélkül teljesítik, különben parancs megtagadásért kivégzik őket.

Kevesen tagadják meg ezt a "behívót", de akik mégis megteszik, ott helyben a családjuk előtt ölik meg. Ennek persze híre megy és mások már nem merik megtagadni a parancsok teljesítését. Az illetén beszervezett "patrióták" nappal végzik munkájukat a földeken, éjjel pedig felássák a géppisztolyt és teszik dolgukat, ha nem is nagy lelkesedéssel.

Elsőnek azokkal végeznek, akik hivatalos kapcsolatban vannak azaz "együttműködnek a megszállókkal", bírók, jegyzők, postások, tanítók, stb.. Aztán a csendőrök, rendőrök, katonák következnek. Először megölnék egy őrt, az éj leple alatt. Parancs szerint, meg is csonkítják, gyalázzák a holttestet, hogy az áldozat bajtársait lehető legnagyobb mértékben feldühítsék. Ekkor a rend fenntartásáért felelős parancsnok nyomozást rendel el. A feldühített emberei kemény nyomozásba kezdenek, bajtársuk borzalmas halálát megbosszulandó. Valaki persze a valószínű kinzások következtében vagy bevallja bűnét, vagy másokat vádol az elkövetéssel. Ezeket jobbik esetben átadják a nyomozóknak, rosszabbik esetben pedig "szökés közben" agyonlövik, vagy pedig "felakasztotta magát a zárkában" alapon intézik el.

A partizánok most felemelik a tétet. "Megtorlásul" egész csendőr őrsöt gyilkolnak meg a helyi "önkéntesek" segítségével.

Ettől kezdve elszabadul a pokol. Azokban a vegyes lakosságú helységekből, ahol évszázadokon keresztül aránylag békében éltek az emberek, az ellenséges érzület és gyűlölet lesz urrá. Már senki sem bizik szomszédjában.

A veszteségek halmozódásával félelem, a düh a megtorlás vágya feszíti a fegyveres erők minden tagját. Az elrendelt rendteremtő akció során minden szemvedély, bosszúvágy felszínre tör s válogatás nélküli öldöklés elkezdődik. Ez történt Újvidéken is.

Ezzel a partizán akció elérte politikai célját. Néhány nap múlva az egész világ értesült a magyar fegyveres erők vérengzéséről, amely során kb. 3200 embert, szerbet, zsidót, magyart, kommunistát öltek meg. A borzalmat kiváltó provokációkról mélyen hallgatnak.

Katonailag csak kényelmetlenséget okoz a partizán a sűrűn lakott, sík terepen. Egy jól megszervezett, szabotázsakció a gyárak, áramfejlesztők, hidak, közlekedési csomópontok ellen, sokkal hatásosabb és kevesebb áldozatba kerül. De a cél elsősorban nem katonai. Titó partizánjai remekeltek a német erők elől való visszavonulásban és kitérésben, de nyílt terepen, ahol a klasszikus gyalogság szerepében kellett volna harcolniuk, nem sokat értek.

A háború végén azonban jöttek a partizánok a szovjet hadsereg nyomában. Rávetették magukat a védtelen és ártatlanságuk tudatában otthon maradt magyarokra, horvátokra, nemrég

betelepített csángókra, ruszinokra, németekre és Mihajlovics csetnikjeire. Válogatás nélküli öldöklés vette kezdetét, hiszen nemzeti ösztönükhöz és kommunista elveikhez. Több egybehangzó vélemény szerint (Cseres Tibor: Vértószó Bácskában, Matuska Szilveszter: Megtorlás, stb) kb. 40,000 magyart öltek meg, borzalmas körülmények között.

VietNamban a helyzet sokban különbözött ugyan, de lényegében ott is ugyanígy működött a partizánok szervezése. A terep kitűnő volt az orvátadások megrendezésére, búvóhelyek, a lakosság homogenitása és idegen gyűlölete nagyobb hatást biztosított.

A Viet Kong vezetősége tudta, hogy klasszikus háborút nem tud viselni, tehát a partizán akciókkal harcolt az amerikaiak ellen. Alkalmazták Mao elveit és tapasztalatait a kegyetlenségig. A szegény parasztnak, akinek a legfőbb vágya a béke és földje művelése volt, nem volt választása. Vagy a partizánok ölték meg, ha nem akart harcolni, vagy az amerikaiak, ha tette. Az 58,000 amerikai áldozatnak legnagyobb részét a paraszti partizánok ölték meg, akik nem akartak sem ölni, sem halni.

A valódi háborús bűnösök nem a magyar Kovács őrmester volt Újvidéken vagy Zsablyán, nem az amerikai Calley hadnagy Mi Lay faluban. Borzalmas tettekre csak magyarázat van, de nincs mentség. Nem szabad azonban elfelejtenünk, milyen megpróbáltatásokon mentek keresztül. Az azonnali szörnyű és értelmetlen halál minden ház, bokor mögött ott leselkedett, ami talán megváltás is lett volna. De roncsolás, csonkítás is napirenden volt, talán egy vietnami lány által, akit a partizánok kényszerítettek ebbe a szörnyű helyzetbe.

A nemzetközi jog szerinti háború is maga a borzalom és az értelmetlenség. A partizán háború a poklok pokla. Azért pedig azok felelősek, akik kultuszt csináltak belőle: Mao, Ho Si Minh, Tito és bűntársaik, akik előre megfontoltan rákényszerítették az emberiségre ezt a borzalmat.

Nota bene: Az egyik újvidéki hid közelében a szerbek emlékművet állítottak a magyar vérengzés áldozatainak. Nincs olyan nyugati látogató, de főként újságíró és TV tudósító, akit nem vezetnének oda, egy kis magyarellenes propaganda érdekében. Arról viszont szemérmesen hallgatnak, hogy megtorlásul 40,000 magyart öltek meg. A szerbek még ebből is előnyöket csikarnak ki. Ha nem ölhetnek, hát - elhallgatással - hazudoznak egy kicsit....

Magyarody Szabolcs